MIELIPIDE

Ei lakia voi ottaa omiin käsiin. Eivät kettutytöt, eivät moottoripyöräjengit, eivätkä salametsästäjät. **NIMIMERKKI HYVÄ POLIISI TEKSTIVIESTISSÄÄN**

LUKIJALTA

Mitä mieltä kokoomus on?

Suomen ammattiliittojen keskusjärjestö SAK:ssa lämmitellään ajatusta metsämaan kiinteistöverosta. SAK:n puheenjohtaja Lauri Lyly nosti asian esille Maaseudun Tulevaisuuden haastattelussa.

Lylyn esitys on jäänyt liian vähälle huomiolle ja voi lähteä toteutumaan, vaikka mitään perusteita metsämaan kiinteistöverolle ei ole olemassa. Metsänomistajat osallistuvat riittävän suurilla veronkorotuksilla valtiontalouden alijäämän paikkaamiseen.

Pääministeri Jyrki Kataisen hallitus korotti yksityisen metsänomistajan puun myyntitulon veroa 28 prosentista 30 prosenttiin ja suuremmissa kaupoissa 32 prosenttiin. Siis kahden tai jopa neljän prosenttiyksikön veronkorotus. Nyt SAK:n Lyly kaavailee metsämaalle kiinteistöveroa, mikä johtaisi kaksinkertaiseen verotukseen.

On hyvä kerrata, mitä mieltä eduskuntaryhmät olivat kiinteistöverosta ennen vaaleja.

OP-Pohjola-ryhmän maa- ja metsälehti (Kultajyvä 2/2011) kysyi vuoden 2011 eduskuntavaalien alla eduskuntaryhmien silloisilta puheenjohtajilta heidän näkemyksiään maa- ja metsätalouden kysymyksistä. Lehti teki kymmenen kysymystä ja tiedusteli, onko kiinteistövero syytä ulottaa koskemaan maatalous- ja metsätalousmaata.

Kysymyksiin vastasivat Bjarne Kallis (kd.), Raimo Vistbacka (ps.), Annika Lapintie (vas.), Eero Heinäluoma (sd.), Timo Kalli (kesk.), Ulla-Maja Wideroos (r.), Pekka Ravi (kok.) ja Ville Niinistö (vihr.).

KARI SALONEN

Eduskuntaryhmien puheenjohtajista yksikään ei ennen vuoden 2011 vaaleja kannattanut kiinteistöveron ulottamista koskemaan maatalous- ja metsätalousmaata, Harri Mäki-Petäjä muistuttaa.

Eduskuntaryhmien puheenjohtajista yksikään ei ennen vuoden 2011 vaaleja kannattanut kiinteistöveron ulottamista koskemaan maatalous- ja metsätalousmaata.

Vaalien jälkeen joutuu pohtimaan, olivatko vastaukset pelkkää ääntenkalastelua. Sellainen eduskuntaryhmä pettää äänestäjänsä, joka ennen vaaleja ilmoittaa ryhmän puheenjohtajan suulla vastustavansa maa- ja metsätalousmaan kiinteistöveroa mutta muuttaa mielensä vaalien jälkeen.

Sellaisen ryhmän oikea nimi on takinkääntäjien eduskuntaryhmä. Takinkääntäminen antaa huonon suunnan tuleviin eduskuntavaaleihin.

Kataisen kuuden puolueen hallituksessa kokoomus ja SDP määräävät päätösten sisällön. Kokoomus on vastustanut pellon ja metsän kiinteistöveroa. SDP:n kanta on vaihdellut.

Siksi esitän kokoomuksen eduskuntaryhmän nykyiselle puheenjohtajalle kysymyksen. Onko kokoomus edelleen sitä mieltä, että kiinteistöveroa ja siihen rinnastettavia maksuja ei ole perusteltua ulottaa maa- ja metsätalousmaahan, ja voiko kokoomukseen luottaa tässä kiinteistöveroasiassa?

Harri Mäki-Petäjä
Kannus

Jäädytetään kiinteistötunnukset

Nykyinen kiinteistörekisterimme perustuu yli puolen tuhannen vuoden takaisiin asumakyliin, joissa asuvat talonpojat Ruotsin kruunu laittoi verolle.

Westeråsin valtiopäivillä 1524 Kustaa Vaasa sai säädyiltä oikeuden pitää yksityiskohtaisia veroluetteloita, joihin merkittiin pitäjittäin ja kylittäin, kuinka monta vero-, kruununja rälssitalonpoikaa kussakin läänissä oli.

Vuonna 1689 määrättiin, että henkikirjoittajan pitämä maakirja tuli olemaan taloittain pidettävä luettelo, jossa jokaisen talon tunnusmerkiksi tuli sen kylä, nimi ja numero.

Kun isojakoja oli alettu toimittaa, läänien maanmittauskonttoreissa määrättiin pidettäväksi rinnakkaista maakirjarekisteriä, josta sitten vuoden 1895 asetuksella tuli maarekisteri, joka laadittiin kunnittain ja kylittäin.

Kun rekisteri muutettiin sähköiseksi, piti myös kylille ja kunnille keksiä numerot.

Vähän aikaa elettiin vaihetta, jolloin me ihmiset käytimme nimiä ja kone numeroita.

Nyt kiinteistöillä on jo kauan ollut omaa henkilötunnustamme vastaava kiinteistötunnus, joka muodostuu väliviivoineen kunnan, kylän, talon ja tilan numerosta.

Nimet ovat jääneet meille historiallisiksi soinneiksi, jotka ovat mukavia ja tarpeellisia identiteettimme kannalta.

Setäni omistama tila oli Sippolan kunnan Haapalan kylässä Kymen lääniä.

Perin myöhemmin – ilman omia ansioitani – palan tuota maata sen takia, että setäni uhrasi henkensä meidän puolestamme talvisodassa.

Kun pala rekisteröitiin, sen väitettiin olevan Anjalankosken kunnan Haapalan kylässä eikä läänistä puhuttu enää mitään.

Nyt kaverini väitti, että se on siirretty Kouvolan kaupunkiin. Sitä en kyllä usko, koska jo kansakouluopettajani neuvoi, että maata ei voi siirtää.

Kaikille avoimesta paikkatietoikkunan karttaikkunasta näin, että kiinteistötunnusta on ropeloitu eikä Maanmittauslaitos ole kertonut siitä minulle halaistua sanaakaan.

Länsimaisissa demokratioissa on ollut tapana, että esineen omistajalle kerrotaan siihen tehdyistä muutoksista. Meille olisi tullut lähettää uudet rekisteriotteet joka kerta muutosten jälkeen.

Onkohan kylän nimikin muutettu? En tiedä, koska tuhat vuotta julkisena olleesta maanomistuksesta huolimatta en pääse katsomaan rekisteriä.

Peltolohkorekisterijärjestelmässä lohkonumerot jäädytettiin. Esimerkiksi Sastamalassa on jo kymmenen vanhaa peruskuntaa. Lohkonumeroista voi edelleen päätellä, mikä pala on vanhaa Äetsää, Mouhijärveä ja niin edelleen.

Viljelijöiden ei ole tarvinnut muutella lohkonumeroita, mikä on ollut suuri helpotus raskastakin raskaammaksi käyvässä tukihallintobyrokratiassa.

Palataan otsikkoon ja käännetään sanajärjestys päinvastaiseksi. Huomasin juuri nyt, että maanmittauslaitos kertoo verkkosivuillaan jäädyttävänsä kiinteistötunnukset.

Jo vuoden 1897 johtosäännöllä määrättiin, että maakirjassa tilan siirtämistä kylästä toiseen sekä sen numeron muuttamista on vältettävä.

Veronmaksajana ja niiden puolesta, joilla on jopa kymmeniä kiinteistöjä, on kysyttävä, että olisiko kiinteistötunnukset jo aikoja sitten voitu jäädyttää.

Niilo Puhakka
Siilinjärvi

Äitiys on kadonnut yhteiskunnasta

Tärkein johtamisen taidoista on vuorovaikutus toisen ihmisen kanssa. Sen avulla saa kanssaihmisen näkemyksen käyttöönsä. Sitähän äitiys pohjimmiltaan on: ainutkertaista läsnäoloa, jossa molempien panos on yhtä arvokas.

Naisten ryntäyksellä miesten valtapiireihin on ollut positiivinen vaikutus johtamiseen. Siitä huolimatta yhteiskuntamme ajautuu tällä rahan mahdin aikakaudella vääjäämättä kohti henkistä rappiotaan.

Se ilmenee monella alueella ahneuden ja itsekkyyden loputtomina variaatioina. Selkeimmin yhteiskunnan tila tulee aina esiin sen heikoimman lenkin eli lasten kautta. Muutos näkyy: monilla lapsilla on käyttäytymishäiriö. Aiemmin tuollainen ”sairaus” hoidettiin rakkaudella ja rajoilla.

Nyt rahan mahdin puhuessa ja kautta aikojen suurimman elintason vallitessa kasvattamiseen puuttuvat resurssit. Siksi huomiota kaipaavia lapsia, joita on koko ajan lisääntyvä määrä, diagnosoidaan sairaiksi ja heille tarjotaan lääkitys, joka turruttaa heidän tunteensa.

Olemme tulleet siihen pisteeseen, että kadonnut äitiys – rakkaus ja huolenpito – on nostettava sille kuuluvalle paikalle.

Lapsi on tunteva olento, joka tarvitsee äidinrakkautta. On aika kyseenalaistaa yhteiskuntamme arvoja.

Jaana Uolamo
Akaa

Suuri susihuijaus

”Suden suojelu ei perustu susidirektiiviin”, näin on otsikoitu artikkeli Keskisuomalaisessa (KS 6.2.). Artikkelissa asian vahvistaa Suomen riistakeskuksen julkisten hallintotehtävien päällikkö Sauli Härkönen.

Paljastava tieto on erittäin mielenkiintoinen. Alkaakin paljastua suuri suomalainen susihuijaus! Ei olekaan susidirektiiviä, jolla mielettömäksi mennyttä mennyttä susien susien suojelua on vaadittu ja kansaa avuttomana kyykytetty.

Nyt tulisi selvittää se, millä perusteilla on ajateltu suden kuuluvan täysin muun tyyppisen EU:n luontodirektiivin piiriin? Ketkä ovat ovelasti salaa ujuttaneet sinne mukaan suden?

Susi ei todellakaan ole kuulunut suomalaiseen luontoon enää 1900-luvulla eikä Suomen EU-hun liittymisen aikaan. Ainoastaan rajaseuduilla oli 1900-luvulla susia ja niitä sai metsästää ihmisille ja kotieläimille vaarallisina petoina.

Mikä ja ketkä muuttivat salakavalasti käsitykset ja siirsivät täysin perusteettomasti ja vallitsevien tosiasioiden vastaisesti suden Suomessa nyt äärimmäisen suojeltavaksi?

Tämä on tehty julkisuudelta salaa ja niitä ihmisiä kuulematta, joille ja joiden elinkeinoille sudet ovat vaaraksi.

Jotta tilanne korjautuisi, on palattava lähtöruutuun 1980-luvulle aikaan, jolloin susista ja muistakaan suurpedoista ei ollut vaaraa. Yksikertaisesti susi, karhu, ahma ja ilves on poistettava EU:n luontodirektiivin IV-liitteestä, koska ne eivät ole kuuluneet Suomen luontoon Suomen liittyessä EU:hun.

Lähtökohtaisesti on mieletöntä ajatellakaan nykyistä suojelupolitiikkaa. Nyt olemme keskellä suurta susihuijausta.

Petopolitiikka vaatii täyskäännöksen. Ihmisille on saatava turvallisuus ja rauha kotipihoille, kouluteille ja luonnossa liikkumiselle.

Lauri Oinonen
Keuruu

Puu on liian halpaa

Suomen tienvarsilla pilaantuvat vuosittain tuhannet jälkijättöiset ja unohdetut pinokykköset, joista kertyy mittava mottimäärä. Tienvarteen kuivahtanut kuusikuitupino menee selluksi. Samaan kattilaan menevät toukan kirjavoittamat, sinistyneet arvotukit.

Energiapuukasat happanevat vuositolkulla ja lämpöarvo romahtaa. Varsinkin aisaamattomasta koivurangasta tulee höttöä reilussa vuodessa. Näinkö meitä on opetettu energian säästöön?

Vaikea ymmärtää, kuinka alkujaan kalliin puun arvoa kannattaa tällä tavalla alentaa. Metsäherrat kutsuvat näitä tapauksia pelkiksi marginaaliilmiöiksi, jotka eivät tuntune missään. Metsänomistajalle viesti on suurpiirteisyydessään enemmän kuin symbolinen.

Johtopäätös: liian halpaa on ”maailman kallein puu”. Tätä tukee firmojen halut myydä pois omia metsämaitaan. Arvokkaaksi metsä tuleekin vasta sitten, kun yksityinen ne omistaa ja aikoo myydä puuta.

Huonotuottoiseksi katsottu metsänomistus ja puu ovat hetkessä ylihintaisia. Näin metsänomistajasta tehdään jonkinlainen riistäjä, joka kaventaa monien leipää ja kaataa teollisuutta.

Pilaantuvaa puuta.

Kuljetuslogistiikka ei taivaskanavista huolimatta taida olla vieläkään täydessä iskussa. Nimittäin eri firmojen kykköskasojen yhteiskuljetuksia ei edelleenkään taideta. Se lisää keräilykuluja.

Toisaalta muutamat sentitkin ovat kaupantekohetkellä selvää rahaa, jota ei kannata maksaa. Saattaa tulla ylihintaa, sitä samaa mitä tuontipuusta kymmenkertaisena ei kysellä. Eikä varsinkaan kotimaisen puunkäytön kansantaloudellista kokonaishyötyä. Ehrensvärdin jälkimaailma ei seiso omilla jaloillaan vaan luottaa vieraan apuun.

Tarjoapa pystyyn kuivaneita puita tuoreen hinnalla, sitä samanlaista tavaraa, mitä makaa tienvarsikykkösissä. Joskin ne pari kolme vuotta sitten on ostettu tuoreena ja maailman kalleimmalla hinnalla.

Arvi Pöyhönen
Suonenjoki

Kauraa vai ruoskaa?

Eduskunnan puhemies Heinäluoma: ”Eihän savottatöissä vetojuhtakaan ruoskimalla jaksanut. Kauraannoksia tarvittiin, jotta työt hoituivat. Voi olla, että tämä viisaus pätee talouteenkin.”

SAK:n pj. Lyly oli päinvastaisella kannalla.

Lyly uskoi, että metsän kiinteistövero tehostaisi metsän viljelyä.

Juhani Mäki
Laihia

Pedoista

Eivät kaikki petoja puolustavat asu kaupungeissa! Meidän perhe asuu maalla susialueella, on lapsia, kotieläimiä ja koiria.
Ei pelota

Ei lakia voi ottaa omiin käsiin. Eivät kettutytöt, eivät moottoripyöräjengit, eivätkä salametsästäjät. **Hyvä poliisi**

Pedosta tulee vaarallinen vasta taajamamerkin sisäpuolella.
Ei nimimerkkiä

Neuvottelutulos

On sukkelaa, kun EU-maatalousneuvottelijat ovat tyytyväisiä, vaikka tuet pienenevät. Vähennetään myös virkamiesten palkkoja. **Leikkuri**

Suomalaiset viljelijät ovat Euroopan parhaita. Tuottavat Euroopan halvinta viljaa.
Ei nimimerkkiä

Veronmaksaja maksaa maataloustuet, ostaa kalliilla kaupasta ja maksaa alv:n päälle. Helppo käyttää hyväksi kun on pakko syödä. **Välikädet pois**

Kiitos MTK taas ”torjuntavoitosta” ja uusista tukileikkauksista. Kiitos myös MTK:n jäsenyydestä, joka juuri päättyi.
Muki täynnä

Taas maatalouden EU-tukineuvotteluissa tuli selkävoitto -3 prosenttia. Vielä on mistä voi leikata, nimittäin sopimuksesta. **Ei nimimerkkiä**

Samassa veneessä

”Ammattilainen” erottelee osan viljelijöistä harrastelijoihin. Tärkeää on tukea myös harrastelijaviljelijöitä, koska pula-ajan tullessa ovat pellot kunnossa.
”Harrastelija”

VIERASKOLUMNI

Lihavero

Jokin aika sitten julkisuuteen putkahti ruotsalainen ajatus lihaverosta. Useimmille asia oli uusi, mutta ei kaikille. Suomessa lihaveroa ovat jo vaatineet muun muassa vihreät ja Animalia sekä jotkut tutkijat.

Vihreät vaativat ohjelmassaan samaan aikaan luomun tukemista ja lihaveroa. Näköjään itsestäänselvyys on jäänyt epäselväksi: luomuviljely on jokseenkin mahdotonta ilman lihantuotantoa. Itse asiassa Ruotsissa ei kylläkään vaadittu veroa, vaan tuotteen pakkaukseen merkintää hiilijalanjäljestä.

Animalian edustajat perustelevat veroa eläinten kärsimyksellä. Ainakin olisi helppo toteuttaa vero, jossa aina teurastajan pistoolin napsahtaessa otuksen niskaan jokin summa napsahtaisi myös verottajan tilille.

Ajatus lihan verottamisesta sen aiheuttaman hiilijalanjäljen mukaan ei välttämättä ole hullumpi. Hiilijalanjälkihän on tunnetusti suuri, jos kysymyksessä on nauta, joka on kasvatettu väkirehulla. Tässä lehdessä on kerrottu kansainvälisen ruokapolitiikan tutkimuslaitoksen Ifprin johtajan Shenggen Fan sanoneen, että pihvikiloon tarvitaan 10 kiloa maissia.

Mies on väärässä. Ei siihen tarvita yhtään kiloa. Nauta kasvaa pelkällä heinällä, jos se on hyvää.

On pötsin väärinkäyttöä tunkea sinne väkisin maissia tai muuta väkirehua, joka kelpaisi ihmisravinnoksikin. (Toki naudan hyvinvointi voi edellyttää pieniä määriä väkirehua.) Sitä sietäänkin verottaa.

Koko yhtälö on luonnon ja ihmiskunnan kannalta täysin kestämätön. Yhtälö oikenee vain, jos liha tuotetaan oikein. Jos se tuotetaan oikein, lihansyöntiä pitää vähentää. Naudan hienoin puolihan ei ole itse liha vaan sen avainrooli kierrätysmaataloudessa.

Ruotsalaisilla olikin perusteena kotimaisen lihan suosiminen. Mitä enemmän märehtijä on syönyt niityllä tai nurmirehua, sitä varmemmin sen hiilijalanjälki on pieni. Silloin se ei ole vienyt 15 000:tä litraa vettä lihakiloa kohti eikä ruokaa nälkäänäkevien suusta, vaan mahdollistanut aidosti ympäristöystävällisen maatalouden.

Parhaassa tapauksessa lihantuotanto voi toimia jopa hiilinieluna, kun oikein toteutettu nurmiviljely sitoo maahan hiiltä enemmän kuin nauta päästää ilmaan kasvihuonekaasu metaania. Silloin kai pitäisi maksaa veronpalautusta niille viljelijöille, jotka tähän kykenevät. On selvää, ettei tuollaiseen taseeseen päästä muutoin kuin kierrätysravinteilla.

Kuohkea hiilipitoinen ja ympäri vuoden kasvipeitteinen maa on Itämerenkin kannalta paras vaihtoehto. Tällaisesta paketista kuluttajan kannattaisi maksaa.

Märehtijä on joutunut syyttä suotta ilmastonmuutoksen syntipukiksi. Parempi olisi syyttää halpaa energiaa ja yhdysvaltalaista maissilobbya. Tämä yhdistelmä muokkaa maissista mitä vaan. Nyt se näyttää muokanneen herefordlihakarjastakin miltei kirjaimellisesti pullamössönautoja.

Kun itse olin aikoinaan lihakarjan kanssa tekemisissä, lihanauta oli sitä arvokkaampi mitä paremmin se viihtyi karuissa oloissa ja mitä paremmin se söi karkeaa rehua. Siis ainetta, jota ihminen ei pysty muuntamaan omaksi ruuaksi ilman nautaa, ja alueella, missä ei voi muutakaan kunnolla viljellä.

Nyt olen tuottajilta kuullut, että herefordit ovat tulleet krantuiksi, eivätkä ne tahdo kestää emolehminä siinä missä kilpailevat rodut!

ILKKA HERLIN on filosofian tohtori ja Elävä Itämeri -säätiön hallituksen puheenjohtaja.
ilkka.herlin@cargotec.com

HUIDUNPERÄ

Säistä ja politiikasta puheen ollen

Siinä, missä täällä Pohjan perillä nyt yritämme selvitä talven monista lumimyrskyistä kinoksia luomalla, Yhdysvaltain itärannikon osavaltioissa viime päivät ovat olleet paljon hankalammat.

Niistä kuudessa osavaltiossa on julistettu hätätila. Peräti 660 000 taloutta on ollut sähköttä.

Suurimmat vaikeudet on koettu Massachusettsin osavaltiossa lumipeitteen noustua täyteen metriin ja tuulen 36 metriin sekunnissa. Monia tuhansia lentoja on jouduttu perumaan ja paikallisliikennekin jouduttiin kieltämään asutuskeskuksissa suurvahinkojen välttämiseksi.

Meillä on vastaavalta säästytty.

Maanosamme näyttävimmät ongelmat taas ovat parhaillaan Italiassa. Maassa on kohta, vajaan kahden viikon kuluttua, parlamenttivaalit. Päivänpolitiikassa keskeinen tapaus lie siellä lähes kahden vuosikymmenen ajan vaikuttanut ja ehdokkaana nytkin oleva julkisuuden poliitikko **Silvio Berlusconi**.

Vallasta kilpailee maassa parhaillaan kolme puoluejohtajaa. **Mario Monti** johtaa sikäläistä poliittista keskustaa ja on istuvan virkamieshallituksen pääministeri. **Luigi Bersani** taas edustaa keskustavasemmistoa. Kolmas, kansainvälisesti tunnetuin on eläkepäiviin ehättänyt ja nyt hallituksen ulkopuolella oleva Berlusconi.

Mies on perustamansa oikeistolaisen Vapauden kansa -puolueen johtajana, pääministerinä ja suurliikemiehenä vaikuttanut maan poliittiseen ja taloudelliseen tilaan suuren johtajan ottein.

Erikoista on, että Berlusconi on saanut monia tuomioita korruptioista, veropetoksistaan ja kirjanpidon väärennyksistä. Toistaiseksi ne on jätetty panematta toimeen hänen tähänastisten merkittävien valtiollisten tehtäviensä vuoksi. Muualla tuskin olisi vastaavaan suostuttu.

On todettu, että oikeuslaitoksen hänelle julistamat tuomiot eivät ole päteviä sen vasemmistolaisuuden vuoksi.

Berlusconilla on talousmiehenä hallussaan muun muassa Italian kuusi kaupallista televisiokanavaa. Hänen johtamansa oikeistopuolue on leimattu maan suureksi poliittiseksi sirkukseksi.

Kuvaavaa on, että Berlusconi on nyt eläkeiässä edelleen asettunut ehdokkaaksi vaaleihin. Hän on luvannut palauttaa äskettäin edellyttämänsä ja aikaansaamansa neljän miljardin euron kiinteistöverot takaisin maksajille, mikäli hänet valitaan. Verot kerättiin kansalaisilta heidän omakotitaloistaan.

Vuoden 2011 marraskuussa Berlusconi totesi, että hän tulee kaksinkertaistamaan työpanoksensa valittavassa parlamentissa. Maan presidentti oli antanut hallituksen muodostamisen talouselämän johtoelimiin kuuluvalle professorille Mario Montille.

Tällöin päämääränä oli ollut saada maahan asiantuntijahallitus selvittämään yhteiskunnan monet nykyongelmat. Niiden hoitamisen jälkeen sopii maassa sitten taas tehdä tietä poliittiselle hallitukselle.

Kansantalouden luvut puhuvat Välimeren maiden taloudellisesta tilasta omaa, kiinnostavaa kieltään. Vuonna 2010 oli 27 EU-maan valtionvelka bruttokansantuotteesta keskimäärin 80 prosenttia.

Pohjoismaat kuuluivat menestyjiin, kun niiden valtionvelka oli tällöin alle 50 prosenttia. Italiassa taas velka oli 119 ja Kreikassa peräti 144 prosenttia bkt:sta.

Suomikin joutui edustajiensa avulla neuvottelemaan Italian Berlusconin kanssa useissa tapaamisissa, kun kyseessä oli EU:n elintarvikeviraston perustaminen. Se merkitsi 200–300 työntekijän virastoa, ja Suomi oli sen saamisesta erityisen kiinnostunut.

Myös Italia oli viraston saamisesta kiinnostunut. Silloinen pääministeri **Paavo Lipponen** käsitteli asiaa Italian edustajien Berlusconin ja **Romano Prodin** kanssa.

Näytti jopa selvältä, että elintarvikevirasto saadaan maahamme.

Ruotsin pääministeri **Göran Persson** saapui jo maaliskuussa vuonna 2003 muutamaa päivää ennen eduskuntavaaleja onnittelemaan virkatoveri Lipposta Suomen saavutuksesta. Televisiokin välitti vieraan ja isännän onnekkaat kättelyhetket tapaamistilaisuudesta.

Hanke ei sitten toteutunutkaan. Berlusconi petti ja veti viraston Italiaan vähättelemällä Suomen kehnoksi ruokavaltioksi.

Pääministeri **Matti Vanhanen** korjasi sittemmin asiaa hoitamalla EU:n kemikaaliviraston vähin äänin Helsinkiin.

Sellaiset ovat muistot Huidunperällä. Kiinnostuneina seuraamme, miten Italian vaaleissa Silvio Berlusconin tällä kertaa käy.

Lopuksi korjaus äskeiseen Mannerheim-ristin ritarit -tekstiin.

Vanhin ritari oli nimitettäessä itse Mannerheim ja **J. K. Pirhonen** ritariksi tullessaan merivoimien komentaja.

HEIKINTYTÄR